

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/84/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200324
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200324.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: Mgr. W. G., G., právne zastúpeného: JUDr. Martin Tomas, advokát, Ul. 1. mája 216/7, Poprad, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, Námestie mieru 3, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/003200/FRA zo dňa 06.02.2015, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/14/2015-32 zo dňa 23. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/14/2015-32 zo dňa 23. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/003200/FRA zo dňa 06.02.2015, ktorým žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie v časti, ktorej sa žalobcovi ukladala sankcia tak, že správny orgán podľa ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ a § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch uložil obvinenému (žalobcovi) za tento priestupok sankciu - pokarhanie. Krajský súd nepriznal účastníkom náhradu trov konania.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rovnako ako žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj súd v danom prípade, na základe preskúmania napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že v konaní prvostupňový správny orgán vykonal potrebné dokazovanie za účelom

objasnenia skutočného stavu veci a nadobudnuté dôkazy, ktoré tvorili podklad pre rozhodnutie aj náležite vyhodnotil.

Mal za to, že v konaní bolo spoľahlivo nepochybne zistené, že žalobca dňa 02.06.2014 v čase okolo 10.40 hod. v predajni s mobilnými telefónmi na Nám. sv. Egídia č. 36 v Poprade fyzicky napadol W. Q. tak, že potom, čo W. Q. do neho strčil rukou, toho udrel päťou do tváre, čím mu spôsobil ľahké zranenie a to tržnú radu na hornej pere vľavo s dobou liečenia 6 dní, teda svojím konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví.

Dodal, že žalovaný sa so všetkými odvolacími námietkami žalobcu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysporiadal.

K námietke žalobcu uvedenej v žalobných ako aj odvolacích námietkach, že priestupkové konanie bolo vykonané slabo, pretože neboli vypočutí ďalší svedkovia, ktorí boli prítomní v tom čase v predajni a to predovšetkým V. W., ktorý by potvrdil, že p. Q. vulgárne nadávala p. M. J., krajský súd poukázal na zápisnicu o prejednaní priestupku zo dňa 12.11.2014, v ktorej vypovedal žalobca k prejednávanému priestupku a kde uviedol, že všetky podklady boli zabezpečené zákonným spôsobom, netrvá na zopakovaní výsluchov p. Q. a p. Q. a nenavrhuje v tomto štádiu vykonanie ďalších dôkazov. Uviedol, že jeden dôkaz má v rezerve a použije ho v prípade negatívneho vývoja tejto veci proti jeho osobe. V predmetnej zápisnici bol žalobca poučený o ust. § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, podľa ktorého má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť otázky svedkom a znalcom pri ústnom pojednávaní a pri miestnej obhliadke a pred vydaním rozhodnutia má právo vyjadriť sa k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Zdôraznil, že prvostupňový správny orgán umožnil žalobcovi realizovať jeho práva podľa ust. § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, čo však žalobca v konaní nevyužil. Žalovaný teda správne konšatoval, že prvostupňový správny orgán postupoval v konaní v súlade so zákonom o priestupkoch a v súlade so Správnym poriadkom.

Krajský súd sa po oboznámení s videozáznamom zo dňa 02.06.2014 stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca svojím konaním nenaplnil všetky zákonné podmienky nutnej obrany, teda okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu a že konal neprimerane okolnostiam. Napriek tomu, že W. Q. do žalobcu zozadu strčil rukou, teda zozadu na neho útočil, mal žalobca zohľadniť skutočnosť, že je mladší a obratnejší ako samotný útočník a na uvedené konanie mohol reagovať rovnako odstrčením alebo odvrátiť útok iným primeraným spôsobom, nie úderom päťou do tváre. Námietku žalobcu, preto krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Záverom zhodnotil, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán na základe vykonaného dokazovania spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci dospeli správne k záveru, že žalobca bol uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Podľa názoru súdu prvého stupňa napadnuté rozhodnutie žalovaného spĺňa všetky zákonné kritéria, ktoré sú uvedené v ust. § 46 a 47 Správneho poriadku. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný v dostatočnom rozsahu popísal zistený skutkový stav, podklady, na základe ktorých rozhodoval ako aj akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. V dostatočnom rozsahu sa vyrovnal aj s námietkami žalobcu a jeho vyjadreniami.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu z dôvodov, že prvostupňový súd sa nedostatočne, resp. nesprávne vysporiadal s jeho námietkou v tom zmysle, že v danom prípade ide o okolnosť ktorá vylučuje protiprávnosť činu, čím sa priklonil k tvrdeniu žalovaného.

Opätovne poukázal na to, že pri tejto okolnosti vylučujúcej protiprávnosť (nutnej obrane) sa veľké nároky kladú na napadnutého (v tomto prípade na žalobcu), ktorý spravidla nemôže vopred náležite zhodnotiť hroziaci alebo trvajúci útok a v daných podmienkach vždy zvolí adekvátne prostriedky na svoju obranu tak, aby úspešne odvrátil útok. Tak nemôže obstať tvrdenie prvostupňového súdu, že žalovaný mal zohľadniť, že je mladší a obratnejší, než W. Q. a že žalobca mohol rovnako reagovať iba odstránením, alebo odvrátiť útok iným primeraným spôsobom. Zdôraznil, že na matku p. Q. neútočil a preto nebol dôvod na to, aby p. Q., aj keď už nebol v miestnosti, sa do nej vrátil a zaútočil na žalobcu. Mal za to, že v danom prípade ide o učebnicový príklad nutnej obrany. Platí, že obrana nemusí byť proporciálna útoku - môže byť neprimeraná útoku, dokonca môže byť aj zrejme neprimeraná útoku. Ak však má byť obrana účinná, musí byť intenzívnejšia ako útok, pretože odhadnúť správnu mieru intenzity obrany proti útoku nie je úplne možné. Preto je nevyhnutné poskytnúť obrancovi omnoho širšie oprávnenie konať proti útoku v nutnej obrane.

Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd pochybil aj v tom, že v danom prípade bol v predajni prítomný aj ďalší svedok p. V. W., nar. XX.XX.XXXX., trvale bytom B., ktorý však vo veci nebol vypočutý, pričom tento svedok by jednoznačne potvrdil to, že p. Q. vulgárne nadávala p. M. J.. Tento dôkaz by v podstate potvrdzoval tvrdenia p. M. J.. Žalobca tak mal za to, že toto bol a je takisto dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného.

Ďalej poukázal na výsluchy p. W. Q., ako aj p. E. Q., z ktorých mal za zrejmé, že ich výpovede nekorešpondujú s predloženým videozáznamom a sú podľa názoru žalobcu účelové.

Konštatoval, že to bola práve p. E. Q., ktorá slovne zaútočila na p. M. J., ktorá jej vulgárne nadávala (že je sviňa, špina a zlodejka) aj napriek tomu, že tzv. reklamácia p. Q. bola vybavená tak, ako to požadoval, a dokonca o 11 eur si pri uvedenej reklamácií ponechal viac, čím ho v podstate okradol.

Žalobca vyslovil, že bol ukrátený na svojich subjektívnych právach samotným postupom a rozhodnutím žalovaného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa žalobca domnieval, že prvostupňový súd v jeho veci nerozhodol správne, preto žiadal, aby odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 30.05.2016, v ktorom poukázal na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu a uviedol, že s ním v plnej miere súhlasí, a to z dôvodov, že žalobca svojím konaním nenaplnil všetky zákonné podmienky nutnej obrany, teda okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu a že konal neprimerane okolnostiam.

Mal za to, že prvostupňový správny orgán v konaní vykonal potrebné dokazovanie za účelom objasnenia skutočného stavu veci a nadobudnuté dôkazy, ktoré tvorili podklad pre rozhodnutie aj náležite vyhodnotil. V konaní bolo spoľahlivo a nepochybne zistené, že žalobca dňa 02.06.2014 v čase okolo 10.40 hod. v predajni s mobilnými telefónmi na Nám. Sv. Egídia č. 36 v Poprade fyzicky napadol W. Q. tak, že potom, čo W. Q. do neho strčil rukou, toho udrel päťou do tváre, čím mu spôsobil ľahké zranenie, a to tržnú ranu na hornej pere vľavo s dobou liečenia šesť dní, teda svojím konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví.

Dal do pozornosti, že nutná obrana predstavuje jednu z okolností vylučujúcu spoločenskú nebezpečnosť a protiprávnosť činu, ktorý inak vykazuje formálne znaky priestupku uvedené v osobitnej časti zákona o priestupkoch, v osobitných zákonoch a vo všeobecne záväzných nariadení obcí. Pri nutnej obrane sa nevyžaduje zachovanie princípu subsidiarity a proporcionality, tak ako je tomu pri krajnej núdzi, keď sa

musí skúmať, či konaním v krajnej núdzi nebol spôsobený zrejme rovnako závažný dôsledok ako ten, ktorý hrozil, a hroziace nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak. Za priamo hroziaci útok treba považovať útok, ktorého následky majú bezprostredne nastať, ak by k uplatneniu nutnej obrany nedošlo. Použité prostriedky musia byť primerané. Primeranosť nutnej obrany, t. j. najmä jej intenzita a rozsah, ako aj splnenie ostatných podmienok posudzuje individuálne správny orgán, ktorý vec rieši. Žalovaný mal za jednoznačné, že žalobca svojím konaním nenaplnil všetky zákonné podmienky nutnej obrany, teda okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, nakoľko žalobca mal zohľadniť skutočnosť, že je mladší, obratnejší ako W. Q. a na uvedené konanie mohol reagovať rovnako odstrčením, alebo odvrátiť útok iným primeraným spôsobom, ale nie úderom päťou do tváre.

Bol toho názoru, že v prejednávanom prípade však boli naplnené všetky štyri obligatórne znaky skutkovej podstaty priestupku, a to subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka. Podľa názoru žalovaného bol presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav a takto zistený skutkový stav viedol správny orgán k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty. Poznamenal, že prvostupňový správny orgán mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia a z toho dôvodu sa dôvodne rozhodol nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné.

Dal do povedomia tú skutočnosť, že obvinený údajného svedka V. W. počas konania nenavrhol vypočuť. Obvinený vo svojej výpovedi o. i. uviedol, že nenavrhuje v tomto štádiu vykonanie ďalších dôkazov, pričom jeden dôkaz ešte má v rezerve a použije ho v prípade negatívneho vývoja tejto veci proti jeho osobe. K tomu dodal žalovaný, že v zmysle ustanovenia § 34 ods. 4 Správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Pokiaľ vedel o ďalšom dôkaze na podporu jeho tvrdení, mal ho uplatniť v administratívnom konaní pred prvostupňovým správnym orgánom. Z administratívneho spisu je zrejmé, že taký dôkaz vykonať nenavrhol. Žalovaný umožnil žalobcovi realizovať jeho práva podľa ustanovenia § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, čo však žalobca v konaní nevyužil. Preto mal žalovaný za to, že prvostupňový správny orgán postupoval v konaní v súlade so zákonom o priestupkoch a správnom konaní.

S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250a ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.07.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal

rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a bolo mu uložené pokarhanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/003200/FRA zo dňa 06.02.2015 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

Okresný úrad Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej ako „správny orgán prvého stupňa“) dňa 14.11.2014 vydal rozhodnutie č. OU-PP-OVVS-2014/009562-16 (ďalej ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým rozhodol, že žalobca sa uznáva vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 02.06.2014 v čase okolo 10:40 hod. v predajni s mobilnými telefónmi na Námestí sv. Egidia č. 36 v Poprade fyzicky napadol W. Q. tak, že po tom, čo W. Q. do neho strčil rukou, tohto udrel päťou do tváre, čím mu spôsobil ľahké zranenie, a to trznú ranu na hornej pere vľavo s dobou liečenia 6 dní, teda svojím konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví, za čo správny orgán uložil žalobcovi podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 12 ods. 1 a v súlade s § 49 ods.2

zákona o priestupkoch sankciu - pokutu vo výške 20 Eur. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, nakoľko naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty priestupku § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, t. j. úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví. Zároveň konštatoval, že svojím konaním nenaplnil všetky zákonné podmienky nutnej obrany, teda okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v súlade s § 2 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch.

Pri rozhodovaní o uložení sankcie prihliadol na prítiažujúce okolnosti (na rozsah zranení spôsobených W. Q., na skutočnosť, že obvinený bol ku konaniu vyprovokovaný predchádzajúcich vzájomným slovným konfliktom a napadnutím zo strany W. Q. a svojho konania sa dopustil pred viacerými osobami) ako aj na poľahčujúce okolnosti (najmä na osobu páchatel'a, kde žalobca nebol v minulosti riešený za obdobný skutok) pričom mal za to, že pokuta vo výške 20 Eur (bolo možné uložiť pokutu až do výšky 99 Eur) vystihuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania žalobcu a je spôsobilá i postačujúca, aby bol splnený jej účel, teda náprava páchatel'a.

O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu rozhodol žalovaný v napadnutom rozhodnutí č. OU-PO-OOP1-2015/003200/FRA zo dňa 06.02.2015 s tým, že prvostupňové správne rozhodnutie zmenil v časti týkajúcej sa uloženej sankcie tak, že správny orgán podľa ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ a § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch uložil žalobcovi za priestupok sankciu - pokarhanie. Dôvodil tým, že správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého správny orgán vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu. Mal za spoľahlivo zistené, že žalobca svojím konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví. Vyjadril, že správny orgán mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia, preto dôvodne rozhodol nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností ako zjavne nepotrebné. Tiež sa stotožnil s názorom správneho orgánu, že žalobca svojím konaním nenaplnil všetky zákonné podmienky nutnej obrany. V súvislosti s uloženou sankciou, jej výškou a jej dostatočným odôvodnením žalovaný považoval za vhodné žalobcovi za uvedené protiprávne konanie uložiť sankciu vo forme pokarhania, keďže podľa žalovaného bude postačujúca na to, aby bol splnený účel teda náprava páchatel'a.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného s konštatovaním, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán, na základe vykonaného dokazovania spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci dospeli k správne záveru, že žalobca bol uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správne konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správne konaní, poskytuje obvinenému z priestupku širšie procesné práva. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie nevinu. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie nevinu znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech vinníka (in dubio pro reo).

V správne súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správne orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správne konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo KS 92/2006 zo dňa 20. júna 2007)

Súd pri preskúvaní zákonnosti správne rozhodnutia a postupu správne orgánu posudzuje, či

správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V správnom súdnictve súd preskúmava výlučne zákonnosť právoplatného rozhodnutia. V danej veci súd skúmal, či v priestupkovom konaní boli dodržané procesné práva žalobcu ako obvineného z priestupku. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že žalobca ako obvinený z priestupku má popri rozsiahlych procesných právach v priestupkovom konaní aj procesné povinnosti.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca sa priestupku dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi s poukazom na skutočnosť, že žalobca nenamietal zistený skutkový stav, ani konanie kladené mu za vinu nikdy nepoprel, práve naopak, k tomu, že udral päťou do tváre W. Q. sa sám priznal, dokonca ani nepredložil dôkaz, ktorý by spochybňoval jeho vinu, vytýkal však, že prvostupňový súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou, nakoľko v danom prípade ide o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj z koncipovania jednotlivých odvolacích dôvodov žalobcu je zrejmé, že ústrednú úlohu v predmetnej veci zohrala interpretácia ustanovenia § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch v spojení s ustanovením § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Odvolací súd tak ustálil, že spornou a pre rozhodnutie vo veci kľúčovou otázkou, bolo posúdenie, či v prejednávanej veci boli splnené podmienky, ktoré vylučujú protiprávnosť činu, konkrétne či žalobca svojím konaním primeraným spôsobom odvracal priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom.

Odvolacie námietky žalobcu, ktorými spochybňoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a zákonnosť rozhodnutia žalovaného spočívali v poukaze na závažné pochybenie prvostupňového správneho orgánu spočívajúce v neaplikovaní ustanovenia § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch pri prejednaní priestupku.

Argumentácia žalobcu bola založená v podstate na tých istých základoch ako žaloba, a to, že celé priestupkové konanie bolo vykonané nedostatočne, nakoľko vo veci neboli vypočutí všetci svedkovia, a že v prejednanom prípade išlo o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť s tým, že žalovaný svojím postupom a rozhodnutím ukrátil žalobcu na jeho právach.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že správne orgány sa zodpovedne zaoberali okrem iného aj tou skutočnosťou, či zo strany žalobcu nemohlo prísť k nutnej obrane, avšak mali za dostatočne preukázané, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky nutnej obrany, keď žalobca fyzicky napadol poškodeného W. Q. úderom päťou do tváre (žalobca uvedeným konaním spôsobil poškodenému tržnú ranu na hornej pere vľavo s dobou liečenia 6 dní). Hoci žalobca opísaným konaním reagoval na to, že ho poškodený zozadu strčil rukou, podľa odvolacieho súdu ostáva nemenné, že uvedená reakcia žalobcu bola neprimeraná predovšetkým charakteru konania poškodeného a veku a fyzickej zdatnosti žalobcu.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 92/2006 zo dňa 20.06.2007 platí, že pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch postačuje, ak priestupca inej osobe spôsobí drobné ublíženie na zdraví.

Napokon odvolací súd zdôrazňuje, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka. Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť naplnené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽo 55/2008 <..

V prejednanom prípade mal odvolací súd za jednoznačné, že došlo k objasneniu priestupku bez akýchkoľvek pochybností, boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, teda nedošlo k naplneniu podmienok

nutnej obrany, a tým pádom nebolo možné na konanie žalobcu uplatniť ustanovenie § 2 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch.

Za dôležité považoval odvolací súd poukázať aj na tú skutočnosť, že pokiaľ žalobca namietal, že priestupkové konanie bolo vykonané slabo, nakoľko neboli vypočutí aj ďalší svedkovia, odvolací súd uvádza, že zo zápisnice o prejednaní priestupku č. OU-PP-OVVS-2014/009562-15 PR.2014/678-2MB zo dňa 12.11.2014 vyplýva, že žalobca bol v zmysle ustanovenia § 33 ods.1 a 2 v spojení s ustanovením § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) poučený o práve navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke, pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie a o povinnosti navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Napriek uvedenému žalobca vo výpovedi nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov s tým, že uviedol, že jeden dôkaz ešte má v rezerve a použije ho v prípade negatívneho vývoja veci proti jeho osobe.

Najvyššiemu súdu nie je známe aké pohnútky viedli žalobcu k tomu, že neuviedol všetky mu známe dôkazy na preukázanie skutkového stavu, hlavne ak sa malo jednať o svedka, ktorý bol prítomný pri spáchaní priestupku, a ktorého výpoveď mala mať pre žalobcu zásadný význam. Nič to však nemení na tom, že žalobca tak urobil až v konaní pred žalovaným, ktorý dospel k záveru, že náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi vykonané správnym orgánom prvého stupňa vyústilo do riadne zisteného skutkového stavu. Mal za to, že prvostupňový správny orgán mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia, preto nebolo potrebné vykonanie ďalších dôkazov. Krajský súd k uvedenému uviedol, že prvostupňový správny orgán umožnil žalobcovi realizovať jeho práva vyplývajúce zo správneho poriadku, čo však žalobca nevyužil, preto konštatoval súladnosť postupu správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného so zákonom. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené musí len súhlasiť s náležite odôvodnenými právnymi závermi správnych orgánov a súdu prvého stupňa v uvedenej otázke, preto na ne v podrobnostiach odkazuje.

K uvedenému najvyšší súd ešte dodáva, že nie je namieste požiadavka žalobcu na navrhovanie ďalších dôkazov, napríklad výsluchom ďalších svedkov, pretože ak niet pochybností o akomkoľvek dôkaze, bez ohľadu na to, z akého zdroja pochádza a ak bol zadovážený a vykonaný zákonným spôsobom, nie je nutné k nemu priradovať ďalšie dôkazy. Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadovážovať ďalšie dôkazy na preukázanie skutkového stavu; v danom prípade však ani prvostupňový, ani odvolací súd o zistenom skutkovom stave pochybnosti nemal, preto nepovažovali za potrebné zadovážovať a vykonávať iné dôkazy.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že výpovede svedkov nekorešponujú s predloženým videozáznamom, najvyšší súd opätovne uvádza, že skutkový stav zistený správnymi orgánmi má za nesporne preukázaný, preto túto námietku vyhodnotil ako irelevantnú.

Najvyšší súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade len tvrdenie žalobcu, ktorý namietal, že v predmetnom prípade sa jedná o učebnicový príklad nutnej obrany, stálo proti dôkazným prostriedkom obsiahnutým v spisovom materiáli, ktoré v zásade neboli spochybnené považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní ohľadom jeho protiprávneho konania, ktoré mal vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené, za nedôvodné, podložené len subjektívnymi pocitmi žalobcu.

Správne orgány a teda aj žalovaný správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd má zato, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správnenému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil pochybenie v preskúvanom rozhodnutí a považoval nielen zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ale i uloženie sankcie za priestupok vo forme pokarhania za primeranú. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.